

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 10/2022-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **RADAS, s. r. o.**, Cabajská cesta 28, Nitra, IČO 36546321, zastúpeného advokátskou kanceláriou TORA Legal, s. r. o., Námestie SNP 478/19, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/6/2017-586 z 18. októbra 2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1ObdoV/3/2020 zo 7. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť v rozsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1ObdoV/3/2020 zo 7. júna 2021 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

3. **U k l a d á** správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. Nitra, Cabajská cesta 28, Nitra, IČO 31 411 487, **z d r ť a ť s a** v konkurznom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6K/105/2001 speňaženia nehnuteľností zapísaných Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva [REDAKOVANÉ], pre katastrálne územie Nitra, okres Nitra, obec Nitra, a to pozemku parcela registra „C“, parcelné číslo [REDAKOVANÉ], zastavaná plocha a nádvorie, s výmerou 705 m², a stavby, súp. č. 36, administratívna budova, postavenej na pozemku parc. č. 4761/1, a to až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

4. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že zmluvou č. 48/1992 z 27. júla 1992 obchodná spoločnosť Vodohospodárske stavby a. s., Nitra, v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“) nadobudla privatizovaný majetok, súčasťou ktorého boli aj nehnuteľnosti (aktuálne) zapísané na [REDAKOVANÉ] pre k. ú. Nitra, obec Nitra, okres Nitra, a to pozemok parcela registra „C“, parcelné číslo [REDAKOVANÉ], zastavaná plocha a nádvorie, s výmerou 705 m², a stavba, súp. č. 36, administratívna budova, postavená na pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnuteľnosti“). Na základe žiadosti o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti podniku z 28. júla 2000 Fond národného majetku Slovenskej republiky (ďalej aj „FNM SR“) vydal 31. augusta 2000 súhlas na odpredaj nehnuteľného majetku vrátane predmetných nehnuteľností. Na základe dvoch kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000 (ďalej len „kúpne zmluvy“) nehnuteľnosti kúpil [REDAKOVANÉ] a na základe návrhu na vklad z 12. decembra 2000 boli predmetné kúpne zmluvy zavkladované a prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaný v katastri nehnuteľností v prospech nadobúdateľa [REDAKOVANÉ]. Na základe notárskej zápisnice č. Nz 178/02 z 3. mája 2002 [REDAKOVANÉ] ako spoločník vložil predmetné nehnuteľnosti ako nepeňažný vklad do majetku sťažovateľa.

3. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K/105/01-87 z 23. júla 2001 bol na majetok obchodnej spoločnosti Vodohospodárske stavby a. s., Nitra (ďalej len „úpadca“), vyhlásený konkurz.

4. Správca konkurznej podstaty úpadcu zapísal nehnuteľnosti do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, považujúc kúpne zmluvy za neplatné.

5. Sťažovateľ sa žalobou podanou 28. júna 2010 domáhal vylúčenia nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu.

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 9Cbi/27/2010-451 z 23. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Cbi/27/2010-557 zo 6. marca 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému (správcovi konkurznej podstaty úpadcu) trovy konania.

7. V konaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodoval najvyšší súd ako odvolací súd a rozsudkom č. k. 1Obo/6/2017 z 18. októbra 2017 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil a rozhodol, že žalovaný má proti

sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Okrem iného dôvodil, že z kúpnych zmlúv je zrejmé, že zmluvné strany v článku III bode I dohodli zaplatenie kúpnych cien (v sume 7 153 954,30 Sk) v rozpore s § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., keďže sa dohodli na tom, že kúpne ceny budú zaplatené na účet súdnej exekútorky JUDr. Edity Šupovej. Ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. je kogentným ustanovením. Z ustanovenia § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. (ako zákona „lex specialis“ vo vzťahu Občianskemu zákonníku ako všeobecnému právnomu predpisu) vyplýva, že úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné. Ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Pokiaľ úpadca (nadobúdateľ privatizovaného majetku) pri prevode (predaji) predmetných nehnuteľností (časti ním privatizovaného majetku) postupoval v rozpore s § 19a zákona č. 92/1991 Zb., keďže finančné prostriedky, ktoré získal za predaj nehnuteľností od [REDAKOVANÉ] (kúpne ceny), nepoužil prednostne na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR, tak prevod nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ], ako aj naň následne nadväzujúci právny úkon – vklad predmetných nehnuteľností [REDAKOVANÉ] (ako spoločníkom) do majetku spoločnosti sťažovateľa treba považovať za neplatné právne úkony v zmysle 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. Tiež konštatoval, že na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21. februára 2001 nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi FNM SR a úpadcom.

8. Proti rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd ako súd dovolací uznesením č. k. 1 ObdoV/3/2018 z 31. mája 2018 dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odmietol. V odôvodnení konštatoval, že sťažovateľ v dovolaní nešpecifikoval právnu otázku a neuviedol, ako by mala byť otázka správne riešená, z ktorého dôvodu dovolacie dôvody nevymedzil zákonom predpísaným spôsobom. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP tak nie je procesné daná.

9. Proti rozsudku najvyššieho súdu a uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV/3/2018 z 31. mája 2018 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. II. ÚS 596/2018 a konštatoval, že uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV/3/2018 z 31. mája 2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV/3/2018 z 31. mája 2018 zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

10. O dovolaní sťažovateľa opätovne rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 1ObdoV/3/2020 zo 7. júna 2021 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že podrobil dovolaciemu prieskumu takú právnu otázku, akú špecifikoval sťažovateľ v podanom dovolaní, a to, či je ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. kogentného charakteru. Podľa sťažovateľa zúčastnené strany ako súkromnoprávne subjekty sa mohli dohodou odchyliť od ustanovení § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Sťažovateľ tvrdí, že túto právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil. So zreteľom na sťažovateľovu vymedzenú otázku najvyšší súd poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/238/2004, 4MCdo/15/2006, 2ObdoV/9/2020 i rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 314/2008, sp. zn. II. ÚS 796/2016, z ktorých je zrejmé, že právnu otázku nastolenú sťažovateľom najvyšší súd ako dovolací súd už v minulosti posudzoval. Podľa uvedenej judikatúry najvyššieho súdu je § 19a zákona č. 92/1991 Zb. nepochybne kogentným ustanovením. Dovolacia argumentácia týkajúca sa posúdenia

dobromyseľností kupujúceho [REDAKOVANÉ], prípadne otázka posudzovania súladu postupu žalovaného s dobrými mravmi je pre prejednávany spor bez právneho významu. Najvyšší súd uzavrel, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP nie je daná, preto dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu je tvrdenie, že najvyšší súd v uznesení nereagoval a nevyrovnal sa s podaniami sťažovateľa, ktoré najvyššiemu súdu sťažovateľ zaslal v priebehu roku 2020 a 2021. Najvyšší súd neidentifikoval dovolací dôvod podľa § 421 CSP v súlade s obsahom dovolania, čím sťažovateľovi odňal právo na meritórny prieskum dovolania. Najvyšší súd sa bez ohľadu na obsah dovolania a ďalších podaní sťažovateľa vyrovnal iba s čiastkovou otázkou formulovanou sťažovateľom, ktorá bola vytrhnutá z kontextu dovolania, zaoberal sa izolovane samotnou kogentnosťou § 19a zákona č. 92/1991 Zb., ignoroval súvisiace dovolacie námietky. Najvyšší súd neposudzoval obsah dovolania vo vzájomných súvislostiach. Sťažovateľ jasne v dovolaní uviedol, že prípustnosť dovolania odôvodňuje tým, že otázka kogentnosti §19a zákona č. 92/1991 Zb. ešte nebola riešená, avšak v tom smere, že výklad a aplikácia §19a zákona č. 92/1991 Zb. má význam práve pre posúdenie právnej otázky, či kúpna zmluva medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ] bola uzatvorená platne. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu je formalistické, chaotické vo svojom obsahu aj záveroch, najvyšší súd neposkytol takú odpoveď na sťažovateľom formulované otázky, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako súladnú s právom na súdnu ochranu. Sťažovateľ je názoru, že neplatnosť kúpnych zmlúv ako celku by pri aplikácii § 19a zákona č. 92/1991 Zb. spôsobovala iba absencia predchádzajúceho súhlasu FNM SR, v rozhodovanom spore však predošlý súhlas udelený bol. Časť judikatúry, na ktorú najvyšší súd v napadnutom uznesení poukazuje, nerieši právnu otázku nastolenú sťažovateľom, zvyšná judikatúra, ak by ju najvyšší súd vykladal v súlade s právom na súdnu ochranu sťažovateľa, by, naopak, odôvodňovala záver o tom, že dovolanie je dôvodné. V prospech argumentácie prezentovanej sťažovateľom svedčí rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2ObdoV/9/2020. Uznesenie najvyššieho súdu nepravdivo vychádza z len z toho, že sťažovateľ namietal iba právne posúdenie dobromyseľnosti [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ však jasne v dovolaní uviedol, že najvyšší súd ako odvolací súd nesprávne posúdil dobromyseľnosť [REDAKOVANÉ] a následne aj sťažovateľa a právne posúdenie poskytnutia ochrany dobromyseľného nadobúdateľa. Ide o otázku bezpochyby právneho posúdenia, a nie skutkovú rovinu sporu.

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho namieta, že sa dopustil aplikačnej a výkladovej svojvôle, keď na zistený skutkový stav aplikoval právny predpis spôsobom, ktorý je v priamom rozpore so zmyslom a účelom právnej normy sledovaným zákonodarcom. Najvyšší súd ignoroval závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/238/2004, čím v totožnej skutkovej veci prijal presne opačný záver pri aplikácii § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. nie je možné vykladať tak, že by miestom platenia musel byť za každých okolností FNM SR. Rozsudok najvyššieho súdu sa iba formálne vyrovnáva s odvolacími námietkami sťažovateľa vo vzťahu k uhradeniu pohľadávok úpadcu voči FNM SR na podklade započítania, ktoré najvyšší súd považuje za neplatné. Rozsudok najvyššieho súdu je neodôvodnený, arbitrárny.

13. Sťažovateľ zároveň s ústavnou sťažnosťou podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Návrh odôvodnil tým, že na majetok úpadcu bol vyhlásený konkurz v roku 2001, pričom novoustanovený správca konkurznej podstaty až v roku 2010 zapísal nehnuteľnosti do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. Správca konkurznej podstaty sa už päťkrát usiloval nehnuteľnosti predat' mimo dražby v rámci verejného ponukového konania v priebehu rokov 2014, 2018 a 2020. Vzhľadom na odmietnutie dovolania sťažovateľa je nepochybné, že reálne existuje hrozba, že v najbližších dňoch či týždňoch sa opätovne správca konkurznej podstaty bude usilovať nehnuteľnosti predat' mimo dražby. Sťažovateľ nehnuteľnosti užíval po dobu takmer 10 rokov a investoval do nich nemalé finančné prostriedky. Výkon práva správcu speňažiť súčasť majetkovej podstaty úpadcu či už na dražbe alebo mimo nej by pre sťažovateľa znamenal vysokú majetkovú ujmu. Konkurzné právo prelomuje zásadu *nemo plus iuris*. Pokiaľ teda tretia osoba nedosiahne vylúčenie majetku, ktorý je zapísaný do súpisu konkurznej podstaty postupom podľa § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, a správca speňaží majetok zapísaný do súpisu konkurznej podstaty, nadobúdateľ nadobudne vlastnícke právo alebo iné právo k tomuto majetku. V prípade, ak by ústavný súd dočasným opatrením neodložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, následky prípadného predaja by neboli reparovateľné, zvrátiteľné. Od možnosti užívania nehnuteľností je sťažovateľ existenčne závislý. Nehnuteľnosti tvoria jeho jediný príjem, z ktorého sú financovaní jeho pracovníci, ako aj splácaný úver a z ktorého sú uhrádzané aj všetky náklady spojené s prevádzkou týchto nehnuteľností. Sťažovateľ by bol nútený tieto nehnuteľnosti vypratať a ukončiť svoju podnikateľskú činnosť a nebol by schopný naďalej plniť si svoje záväzky, najmä splácať úver. Je teda zrejmé, že bez poskytnutia požadovanej ochrany existuje odôvodnené nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej majetkovej a nemajetkovej ujmy na strane sťažovateľa. Naopak, konkurzné konanie na majetok úpadcu trvá už 20 rokov a dočasné opatrenie už nebude mať podstatný vplyv na jeho trvanie a v konečnom dôsledku nedôjde k poškodeniu ani k ukráteniu veriteľov.

14. Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 29. novembra 2021 urgoval vydanie rozhodnutia o odložení vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu, zároveň v zmysle § 130 zákona o ústavnom súde žiadal ústavný súd, aby *«uložil správcovi konkurznej podstaty Mgr. Petrovi Zvarovi, so sídlom Obchodná 2, 811 06 Bratislava v konaní 6K/105/2001 (resp. ktorémukoľvek správcovi v uvedenom konkurze na majetok úpadcu Vodohospodárske stavby a.s. Nitra) zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k organizovaniu ponukového konania alebo iného procesu smerujúceho k predaju nehnuteľností zapísaných Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie Nitra, okres Nitra, Obec Nitra, a to pozemku parcela registra „C“, parcelné číslo [REDAKOVANÉ], druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 705 m² a stavby súp. č. [REDAKOVANÉ] popis stavby administratívna budova, druh stavby iná budova, postavenej na pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] a zdržať sa speňazenia týchto nehnuteľností predajom, a to až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.»* O rozhodnutie o dočasnom opatrení v zmysle § 130 zákona o ústavnom súde sťažovateľ žiadal, poukazujúc na argumentáciu, ktorou odôvodnil návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu.

II. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

II.1. K výroku 1:

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 1ObdoV/3/2020 zo 7. júna 2021, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

17. V ďalšom konaní bude ústavný súd predovšetkým skúmať, či sa najvyšší súd dovolaním sťažovateľa zaoberal a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý je súladný s ústavnoprávnymi požiadavkami.

18. V konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľov uplatnených v petite ústavnej sťažnosti.

II.2. K výroku 2:

19. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

20. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

21. Ústavný súd konštatuje, že z už uvedeného § 56 ods. 2 v spojení s § 55 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho ústavný súd konštatuje, že nálezom

ústavného súdu č. k. II. ÚS 596/2018 zo 16. januára 2020, právoplatným 13. februára 2020, ústavný súd skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru týmto rozsudkom najvyššieho súdu nevyhoviel z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa neskoršou ústavnou sťažnosťou zo 6. septembra 2021, ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania, domáha vyslovenia porušenia toho istého základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru tým istým rozsudkom najvyššieho súdu a na podklade rovnakých skutkových okolností, ako tomu bolo v ústavnej sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 596/2018, prerokovaniu neskoršej ústavnej sťažnosti bráni prekážka *rei iudicatae*, ktorú založil právoplatný nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 596/2018 zo 16. januára 2020. Ústavná sťažnosť je tak v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu neprípustná podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

II.3. K výroku:

24. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

25. Ústavný súd považoval návrh na nariadenie dočasného opatrenia, ktorým bude až do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej správca konkurznej podstaty úpadcu povinný zdržať sa v konkurznom konaní speňaženia nehnuteľností, za dôvodný. Vzal pritom do úvahy skutočnosť, že v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa bude podrobené prieskumu uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu. Rozsudkom najvyššieho súdu bol potvrdený rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, ktorou sa sťažovateľ domáha vylúčenia nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, tvrdiac, že sťažovateľ je vlastníkom nehnuteľností. Výsledkom konania pred ústavným súdom môže byť aj zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, čo by opätovne v rámci štádia dovolacieho konania otvorilo otázku prípustnosti a eventuálne aj dôvodnosti dovolania sťažovateľa. Za takejto situácie by speňaženie nehnuteľností v rámci konkurzného konania mohlo mať závažné následky pre sťažovateľa, keďže, ako uvádza v návrhu, od možnosti užívania nehnuteľností je sťažovateľ existenčne závislý, nehnuteľnosti tvoria jeho jediný príjem, z ktorého sú financovaní jeho pracovníci, ako aj splácaný úver a z ktorého sú uhrádzané aj všetky náklady spojené s prevádzkou týchto nehnuteľností. Sťažovateľ do konania doložil dôkaz, v zmysle ktorého správca konkurznej podstaty uskutočňuje úkony smerujúce k speňaženiu nehnuteľností, keď 19. novembra 2021 bolo v Obchodnom vestníku (222/2021) vyhlásené verejné ponukové konanie na predaj majetku úpadcu (nehnuteľností) mimo dražby. Ujma, ktorá hrozí sťažovateľovi speňažením nehnuteľností v rámci konkurzného konania, je väčšia, než ujma, ktorú v dôsledku zdržania sa úkonov správcu konkurznej

podstaty smerujúcich k speňaženiu nehnuteľností môžu utrpieť ostatné v konkurznom konaní zainteresované osoby. Ústavný súd neidentifikoval mieru intenzity ohrozeného konkurujúceho verejného záujmu, ktorý by dôvodnosť nariadenia dočasného opatrenia účinne spochybnil. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 3 výroku tohto uznesenia.

II.4. K výroku 4:

26. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

27. Vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej ústavný súd rovnako ako v skoršom náleze vo veci sťažovateľa sp. zn. II. ÚS 596/2018 konštatuje, že odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu v tejto veci nemá vzhľadom na negatívne vyznenie rozhodnutí k žalobe sťažovateľa priamy vplyv na status dotknutých nehnuteľností v konkurznom konaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu